

Smrtin jok.

Zdrkuj, kolovrat moj, zdrkuj,
Kodelja urno v nit se snuj,
Da Anka rjuh dobila bo,
Pred pustom se možila ho!»

To babica jim govori,
Pri vnukinjah predé sedi.
Kar starki se stemni obraz,
In spet prične čez majhen čas:

»Nocoj je ravno dvajset let,
Kar moj soprog zapustil svet;
In predle smo prav kot nocoj,
Biló je nas precejšen broj.

A zunaj je poljé in breg
Pokrival sipast, debel sneg,
Kar oglasi se zunaj stok,
Glasi se kot otročji jok.

In gane dedu to srce,
Po koncu plane, gledat gre . . .
A zdajci ti utihne jok,
In bled se vrne moj soprog . . .

Upada, hira odsihdob,
Dokler ga ne zagrne grob:
Smrt ono noč ječala je,
Da deda ven speljala je;

In zunaj segla mu v rokó,
Polila z mrzlo ga vodó . . .
Pred smrtjo malo je dejal,
Da to je bil bolezní kal.«

Še starka dobro ne konča,
Čuj, zunaj čudno zajavklja.
Predíce prejo popusté
In k starki vse za peč zbežé.

Pa jok postaja bolj glasan,
Otožen, mil in čisto znan:
»Izmed sosedovih otrok
Prihaja gosto tak-le jok!»

»Predíce, ne! le ven nikar,
To smrt je, ali drug slepar.«
Tako jim starka plašna dé,
Ko vse le vanjo se tiščé.

In jok milejše se glasi,
Da Anki se srce topi:
»To je sosedovo dekle!»
In stopi, okno si odpre . . .

»Joj!» — kaj jo ploskne preko lic?
To roka je — iz zgolj koščic;
Z vodo jo mrzlo poškropí,
In groze Anka prebledí . . .

Več čuti zunaj ni glasú,
Predíce vse molčé strahú;
In Anki še bledí obraz,
Še za pečjo jo stresa mraz . . .

Prirodo vigred poživi,
Le Anka v postelji leží.
In ko pšenica v klasje gré,
Nesrečni Anki smrt zvoné.

A. H.

